

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Α'.

Φεβρουάριος — Μάρτιος 1979

Ἀρ. Φύλ. 5

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Υπάρχουν μερικοί βίοι αγίων πού όσο και νά τούς διαβάξῃ κανεῖς δέν τούς χορταίνει. Εἶναι τέτοια καί τόσα τὰ γεγονότα τῆς πολιτείας τους, πού όταν τελειώσῃ τήν ἀνάγνωσί τους νομίζει ὅτι ἐδιάβασε ὅλο τόν Συναξαριστή. Ἀγίότης, ἀσκήσις, ὁμολογία, μαρτύριον, μόρφωσις, ὅλα μαζί σ' ἕναν ἄνθρωπο καί μάλιστα σέ βαθμὶ μὲν μεγάλο καί θαυμαστόν!

Ἕνας τέτοιος λαμπρὸς ἀστέρας στάθηκε σ' ὅλο τὸ βίο του καί ὁ ἀγνωστος στοὺς περισσοτέρους, Μελέτιος ὁ Γαλλησιώτης καί ὁμολογητὴς πού ἔζησε τὸν 13ον αἰῶνα. «Ἐγεννήθη ἐν τῇ κατὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον κώμῃ τοῦ Θεοδοῦ τοῦ γονέων πλουσίων ἄμα καί δόξῃ τετιμημένων, Γεωργίου τοῦ στρατηγοῦ καί Μαρίας» ὀνομασθεὶς κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Μιχαήλ. Προκόψας συντόμως εἰς τὴν ἀρετὴν καί τὰ γράμματα καί κατανοήσας τὴ μάταιον τοῦ βίου, δέν ἔγινε ἡπειθής εἰς ὁπτασίαν πού εἶδε «ἡ ὁποία τὸν ἐπρόσταζε καθὼς παλαιὰ τὸν Ἀβραάμ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα καί συγγενεῖς του καί νὰ ὑπάγῃ, ὅπου τὸν ὁδηγήσῃ ὁ Θεός». Χωρὶς λοιπὸν ἀργοπορία ξεκινᾷ ὁ νεαρὸς Μιχαήλ διὰ τούς ἁγίους τόπους, ὅπου καί αἰσίως μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔφθασε, ἀφοῦ ἐβάδιζε πεζῇ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα καί διήλθε ἐν καιρῷ χειμῶνος τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν ὡς πτηνὸν ὑπεράνω αὐτοῦ! Μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶν θαυμασίων τῆς Ἱερουσαλὴμ ἠθέλησε νὰ συνομιλήσῃ καί μὲ τούς ἀσκητὰς τῆς περιοχῆς, καί ἔτσι προχωρῶντας κατέληξε εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, ὅπου καί τὸ ὀνομαστὸ μοναστήρι τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης. Θαυμάζοντας ἐκεῖ τούς ἀγῶνας τῶν ὁσίων πατέρων, τοὺς παρεκάλεσε μετὰ δακρύων νὰ τὸν δεχθοῦν στὴν συνοδεία τους· γενόμενος δεκτός, ἀπέβαλε τὸ κοσμικὸν ὄνομα, ὀνομασθεὶς Μελέτιος καί ἐνεδύθη συγχρόνως «τὰ τρίχυνα τῶν Μοναχῶν φορέματα, καί μαζὺ μὲ αὐτὰ ἐνεδύθη καί τὴν τραχύτητα καί σκληραγωγίαν τῆς ἀσκήσεως».

Ἦτο τέτοια ἡ κατὰ Θεὸν προκοπὴ καί βία τοῦ ὡ-

στε σὲ λίγο χρόνον ἀξιώθηκε καί θείων χαρισμάτων, πράγματα πού ἔκανε νὰ διαλαλοῦνται αἱ ἀρεταὶ του καί πολὺ πέρα ἀπὸ τὸ Σίναιον ὄρος. Φοδῆθεις ὅθεν ὁ μακάριος τὸν ἐπαινον τῶν ἀνθρώπων ἀνεχώρησεν καί πῆγε πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καί θαυμάσας, ὡς εἶχε πόθον, τὸ φῶς τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐπῆγε δι' ὀλίγον εἰς τὴν Συρίαν καί Δαμασκὸν καί ἐν συνεχείᾳ στὸ ὄρος τοῦ Λάτρου, διὰ νὰ καταλήξῃ στὸ Γαλλήσιον Ὅρος τῆς Μ. Ἀσίας, στὸ ὁποῖον εἶχε κτίσει ὠραιότατο μοναστήρι, πρὶν ἕνα αἰῶνα, ὁ μέγας ὁσιος Λάζαρος ὁ Γαλλησιώτης. Ἐκεῖ ἔγινε μεγάλος ὁσχος παραδίδοντας τὸν ἑαυτοῦ εἰς ὑπακοὴν ἑνὸς Γέροντος Μάρκου ὀνομαζομένου.

Ποῖος εἶναι δυνατόν νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ὁσίου στὸ Μοναστήρι αὐτό; Μὲ ἄκρα ὑπακοή καί μὲ τὴν εὐχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με» συνεχῶς εἰς τὸ στόμα καί τὴν καρδίαν, ἔφθασε σὲ τέτοια μέτρα, ὥστε νὰ γίνῃ τύπος καί ὑπογραμμὸς στοὺς ἐκεῖ ἀσκουμένους πατέρας. Κλειόμενος δὲ κατὰ καιροὺς εἰς τὸ κελλίον τοῦ διήρχετο τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος — κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου — μὲ ἀποτέλεσμα ὅλοι νὰ τὸν θεωροῦν ἐπίγειον ἄγγελον καί οὐράνιον ἄνθρωπον. Αὐτὸς ὅμως ὁ μακάριος μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ πειρασμοῦ τῶν ἐπαίνων καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀνθρώπων, φοβούμενος μήπως πέσῃ εἰς τὴν κακίαν τῆς ὑπερηφανίας καί χάσῃ ἔτσι ἔλους τοὺς κόπους καί τοὺς ἀγῶνας του.

Σὲ μὲν λοιπὸν ἀπὸ τίς νυκτερινές του δεήσεις στὸν Θεόν, τὸν ἐκύκλωσε οὐράνιον φῶς καί «φαίνεται ὁ Χριστὸς ἐνδεδυμένος φόρεμα θαυμαστὸν καί ὑπέρλαμπρον» καί τοῦ λέγει: «Πήγαινε εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ βοηθήσῃς τὴν ἀλήθειαν ὅπου πολεμεῖται». Καταπλαγεὶς πρὸ τοῦ θαυμασίου τοῦτου γεγονότος, δέν ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ τὸ ἀναφέρῃ προηγούμενως εἰς τὸν Γέροντά του, ὁ ὁποῖος μόλις ἐπλη-

πορορήθη τὰ τῆς ὀπτασίας, ἤρνεϊτο νὰ τὸν ἀπολύσῃ, καὶ μόνον ὅταν ἤκουσε θεϊκὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ: «Μὴν ἐμποδίζῃς, ἀλλ' ἄφες τὸν ἐδικόν μου δούλον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διατὶ ἔχει νὰ ὠφελήσῃ πολλὰς ψυχὰς», ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν του.

—*—

Εἰς τὸ στάδιον τῆς ὁμολογίας

Ὅταν ἔφθασε στὴν Βασιλεύουσα προσπάθησε μὲ κάθε δύναμι νὰ μείνῃ τελείως ἄγνωστος· «ὅμως δὲν ἤμπορεσε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τοὺς πρῶτους τῆς πόλεως, ἀμὴ ἔγινε φανερός καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας, καὶ συγκλητικούς, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους». Ἐπειδὴ λοιπὸν ὅλοι ἔτρεχαν ν' ἀκούσουν τὸν γλυκὺ λόγον τῆς νουθεσίας του καὶ προξενούσαν ἐνόχλησιν εἰς τὸν ἅγιον, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ πῆγε εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον τοῦ Αὐξεντίου, συνεχίζων τὴν θαυμαστὴν ἀσκησίν του.

Καὶ ἐκεῖ ὅμως οἱ ἐγγὺς μοναχοὶ ποῶτον καὶ κατόπιν οἱ κοσμικοὶ, θαυμάζοντες τὸν ἀγγελικὸν βίον του, ἤρχισαν νὰ τὸν ἐπισκέπτονται καὶ νὰ τοῦ ἐνοχλοῦν τὴν ποθουμένην ἡσυχίαν. «Λυπούμενος διὰ τοῦτο ὁ ὁσιος, παρακαλεῖ πάλιν τὸν Θεὸν περὶ τούτου, καὶ μετὰ τὴν παρακάλεσιν, ἀνοίγει τὸ βιβλίον τῶν προφητῶν, διὰ νὰ μάθῃ εἰς ποίαν στράταν θέλει νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ὁ Θεός, καὶ εὐθὺς εὗρίσκει τὸ ρητὸν τοῦτο: «εἰς φῶς ἔθνῶν τέθεικά σε», καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινε εἰς τὸν ἴδιον τόπον, δεχόμενος ἐκείνους ὅπου ἐπῆγγαιναν εἰς αὐτόν· καὶ ἐθεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς· ἔλυε τὰς ἀπορίας ἐκείνων ὅπου τὸν ἐρωτοῦσαν· ἐδίδασκε ψυχωφελεῖς διδασκαλίας· καὶ ἐδοηθόυν με κάθε λογῆς τρόπον τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους».

Δὲν πέρασε ὅμως λίγος χρόνος καὶ μεγάλη σύγχυσι κατέλαβε τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ὁρθόδοξων. Ὁ ἀζυμίτης καὶ λατινόφων αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Παλαιολόγος μὲ ποικίλους τρόπους ἄρχισε νὰ πιέζῃ τοὺς ὀρθόδοξους, ὥστε νὰ ἀσπασθοῦν «τὸ στρεβλὸ δόγμα», τὸν λατινισμόν. Τότε καὶ ὁ θεῖος Μελέτιος ἀφίνωντας τὴν ἡσυχίαν του, καὶ δείχνωντας ἄκραν ὑπακοὴν στὴν προσταγὴν τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισε νὰ διέρχεται ὁδοιπορῶν ὅλην τὴν Βιθυνίαν στηριζὼν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὅταν δὲ μετὰ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Λυῶν (1275) ἐξεδιώχθη ὁ ὁμολογητὴς πατριάρχης Ἰωσήφ καὶ ἀνῆλθε στὸν θρόνον τοῦ ὁ λατινόφωνοι Ἰωάννης Βέκκος, τότε ὁ ὁσιος, ὁμοῦ μὲ τὸν ἐνάρετον ὑποτακτικόν του, τὸν ἱερομόναχον Γαλακτίωνα, ἐρχονται στὴν Βασιλεύουσα καὶ ἐλέγχουν κατὰ πρόσωπον τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος μὴ δυνάμενος νὰ τοὺς ταπεινώσῃ, τοὺς ἐνέκλεισε εἰς τὰς ἀπαρκαλήτους φυλα-

κὰς τῆς Σκύρου. Μετ' ὀλίγον συναποστέλλεται μετ' ἄλλων ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν εἰς Ρώμην «ἵνα τοὺς ἀμφὶ τὸν πάπαν διαλέξῃται»· ἐκεῖ ὅμως τὸν ἐπερίμεναν ἄλλα δεινὰ καὶ διετὴ δεσμά, διὰ νὰ καταλήξῃ καὶ πάλιν δέσμιος εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Σκύρου.

Ἐν τῷ μεταξὺ «ὁ βασιλεὺς εἶχε πολλὴ ἐπιμέλεια νὰ πλατύνει τὸν λατινισμόν· ὅθεν καὶ ὅλους τοὺς ἐτράδισεν εἰς αὐτόν, ἄλλους μὲ φοβερισμοὺς καὶ παιδείας, καὶ ἄλλους μὲ ταξίματα καὶ ἀξίας... ὅσους δὲ ὀρθόδοξους δὲν ἐδύνατο νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν γνώμην τοῦ ὁ βασιλεὺς, τοὺς ἄρπαζε τὰ ὑπάρχοντα, τοὺς ἐξώριζε καὶ τοὺς ἐθανάτωνε». Εὐχαριστημένος λοιπὸν διότι δὲν ἤκούετο πλέον ἀντίρρησης εἰς τὴν βασιλείαν του, ἐκαυχᾶτο μίαν ἡμέραν ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων τοῦ γι' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του, ὅταν κάποιος ἐξ αὐτῶν ἐτόλμησε καὶ τοῦ ὑπενθύμισε, ὅτι ὑπάρχουν δυὸ ἄνδρες ποὺ δὲν ὑπεχώρησαν καθόλου στὴν βουλὴν του. Ἐρωτήσας νὰ μάθῃ ποῖοι εἶναι, ὁ ἄρχων τοῦ ἀπεκρίθη: «Ὁ Μελέτιος εἶναι καὶ ὁ Γαλακτίων οἱ Γαλλησιῶται· οὗτος ὁ λόγος ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως, διὰ τί οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦσαν ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς καὶ περιφήμους εἰς τὴν ἀρετὴν». Παρευθὺς στέλνει καρὰν καὶ τοὺς φέρνει στὴν Πόλιν, ὅπου μετ' ὀλίγας ἡμέρας «ἐπαραστάθησαν πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ μὲ τὸ νὰ ἐμεταχειρίσθησαν μεγαλυτέραν καὶ γενναιοτέραν παρρησίαν ἀπὸ τὴν πρώτην, ἔλαβον καὶ μεγαλυτέρας παιδείας, ἕως ὅτου «ἔμειναν κατὰ γῆς τὰ σώματά τους σάν ἄψυχα». Ἐν συνεχείᾳ «ὁ μὲν ἱερός Γαλακτίων ἐβάλετο εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ δὲ θεῖος Μελέτιος ἐκρεμάσθη μὲ σχοινίον ἐπάνω εἰς ἓνα ξύλον ὕψηλόν· καί, ὦ τοῦ θαύματος!, παρευθὺς ἐβλάστησε τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο ξύλον καὶ ἐσκεπάσθη μὲ τὰ φύλλα».

Κατόπιν αὐτοῦ τοῦ θαύματος ὁ βασιλεὺς μὲ πολλὰς κολακείας προσεπάθησε νὰ φέρῃ τὸν ὁσιον εἰς τὰ φρονήματά του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμπορεσε «τοῦ μὲν ἱεροῦ Γαλακτίωνος ἐτύφλωσε, μὲ μεγάλους πόρους καὶ σκληρότητα τοὺς ὀφθαλμούς, τοῦ δὲ ἁγίου Μελετίου ἔκοψε τὴν γλῶσσαν», ὥστε νὰ μὴ μποροῦν πλέον νὰ κηρύττουν εἰς τὸν λαόν. Πλὴν ὅμως εἰς μάτην, διότι οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι ὁ θεῖος Μελέτιος ἐλάλει καὶ πάλιν τὸ τῆς ὀρθοδοξίας κήρυγμα, ὁ δὲ ἱερός Γαλακτίων ἐλειτούργησε τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον προεφήτευσεν ὁ μέγας διδάσκαλός του Μελέτιος.

Ἀναλαβὸν μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς τοῦ κακόφρονος αὐτοκράτορος Ἀνδρόνικος «εὐθὺς ἔστρεψε τὴν ὀρθοδοξίαν», ἐκδιώξας τὸν μοιχὸν πατριάρχην Βέκκον καὶ ἀναβιβάσας καὶ πάλιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ τὸν ὁμολογητὴν Ἰωσήφ. «Τότε λοιπὸν πολ-

λοι από εκείνους όπου δεν ἐδέχθησαν τὸν λατινισμόν, ἀνεβιδάσθησαν εἰς θρόνους καὶ ἀξιώματα, τὸν δὲ ὁσιον Μελέτιον οὔτε ὁ τῆς εὐσεβείας διάπυρος ἐραστής βασιλεὺς, οὔτε οἱ ἄρχοντες ἐδυνήθησαν νὰ τὸν καταπέσουν εἰς τὸ νὰ λάβῃ ἱερωσύνην διὰ τὴν αὐτὸς ἐπροφυλάττετο ἀπὸ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ὡς πολλὰ βλαβεράν». Φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας καὶ διελθὼν ἐν ἀσθενείᾳ τὰ τελευταῖα τρία ἔτη τοῦ βίου του, οὔτε ἄρτου ἐγεύσατο, οὔτε ἄλλου τινός, πλην ὀλίγων φρούτων διὰ νὰ συντηρηται. Προαισθανθεὶς τὸ ἐγγίζον τέλος του ἐκάλεσε «ὅλην τὴν ἀδελφότητα καὶ τοὺς συμβουλευεὶ τὰ πρέποντα· τοὺς παρηγορεῖ χαριέντως, καὶ ἀποδίδει εἰς τὸν καθένα ἀδελφὸν τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, καὶ μαζὺ μὲ ὅλους δοξολογεῖ τὸν Θεόν· ἐπειτα ἀσυχώνωντας εἰς τὸν οὐρανὸν χεῖρας καὶ μάτια, λέγει: «Κύριε, εἰς χεῖράς σου παρατίθην τὸ πνεῦμά μου», καὶ παρευθὺς ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον ὅπου πρέπει εἰς τοὺς δικαίους».

Τὸ ἱερὸν του λείψανον ἡ θεία Χάρις τὸ διατήρησεν ἀδιάφθορον, ὃ δὲ πατριάρχης Κων/λεως Ἡσαΐας (1323 - 1334) διώρισε συνοδικῶς, ὅπως φέλλεται κατ' ἔτος ἡ ἱερὰ μνήμη του. Καὶ ἔκτοτε πνευματικῶς λαμπρῶς τὴν 19ην Ἰανουαρίου ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ δικαίου Λαζάρου, ἐνθα κεῖται τὸ τίμιον αὐτοῦ σκήνος.

Ὁ δέσμιος συγγραφεὺς

Εὐρισκόμενος ὁ θεὸς οὗτος πατὴρ ἐγκλειστος εἰς τὰς φυλακάς τῆς Σκύρου, δὲν κατέπληξε μόνον τοὺς φυλάκας μὲ τὴν οὐράνιον ἀσκήσιν καὶ βίωσίν του, ὥστε ὁ πρῶτος τούτων νὰ εἴπῃ εἰς τὴν γυναῖκα του: «ἀπολώλαμεν, ὦ γύναι, Θεῷ πολεμοῦντες», ἀλλ' ἐπεδόθη καὶ εἰς τὴν συγγραφὴν πνευματικότητος ἔργου, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον: Ἀπανθισμός, ἥτοι συλλογὴ Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, ἢ ἄλλως: Μελέτιος. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ δεκαπεντασυντάκτους πολιτικούς στίχους διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ λόγους, τῶν ὁποίων ὁ τέταρτος, ὁ καὶ μεγαλύτερος καὶ σπουδαιότερος ὢλων, φέρων τὸν τίτλον: Ἀλφαβηταλφαβητικός, σύγκειται ἐκ 15.000 στίχων καὶ ἀποτελεῖ γλαφυρωτάτην περιλήψιν Εὐαγγελίου καὶ Φιλοκαλίας, διὰ νὰ μὴ ἐπιπνιεν καὶ ἀπάντων τῶν ἀσκητικῶν συγγραμμάτων! Καὶ νὰ σχεφθῇ κανεὶς ὅτι ἐγράφη ἐντὸς φοβερᾶς φυλακῆς, ἀπὸ ταλαιπωρούμενον ἐκ φύχους, πείνης καὶ λοιπῆς κακουχίας γέροντος ἀσκητοῦ! Τὸ ἔργον ἀφιερώνει ὁ δοῦλος εἰς μαθητὴν του, τὸν ὁποῖον, ὡς ὁ ἴδιος γράφει, ἐκ πρώτης ἡλικίας ὠδήγησεν εἰς τὸν κατὰ Θεὸν βίον.

Πρέπον εἶναι νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι μετὰ ἀπὸ 500 χρόνια, σ' ἓνα ἄλλο νησάκι πλησίον τῆς Σκύρου, ὀνόματι Σκυροπούλα, ὁ θεὸς Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, νεαρὸς τότε ἀσκητής, θὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ μνήμης τὸ πνευματικώτατον ἔργον του: Συμβολικὸν Ἑγχειρίδιον, ἐνῷ ἀργότερον, ἐξ Ἀγίου Ὁρους, θὰ ἐπιμεληθῇ ἄριστα τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἀλφαβηταλφαβητικῆς, συντάσσων καὶ ἱερὰν ἀκολουθίαν εἰς τὸν ὅσιον καὶ ὁμολογητὴν συγγραφέα τῆς. Εἰς ἓνα τροπάριον τῆς γ' ὥδης, ἐγκωμιάζων τὸν ἱερὸν Μελέτιον, γράφει: «Οὐ πολυχρόνιος εἰρκτὴ ἐν τῇ Ρώμῃ καὶ Σκύρῃ, οὐ λιμοῦ στενοχωρία καὶ θλίψις· οὐ τῆς γλώσσης ἔκτομή, παρασαλεύσαι ἰσχυσαν, σὲ ἀνδρείεφρον Πάτερ, τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος». Καίριος ὁμως νὰ παραθέσωμεν, ἔστω καὶ ἐλαχίστους στίχους ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἔργου, διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται μας, ἀμυδρῶς πως καὶ «δι' ἐσόπτρου» τὸ ὕψος καὶ ἥθος αὐτοῦ. Εἰς τὸ τελευταῖον καὶ ἀνέκδοτον κεφάλαιον, τὸ διαλαμβάνον περὶ σιωπῆς, γράφει τὰ ἐξῆς συγκινητικὰ πρὸς τὸν μαθητὴν του.

«Ἀπὸ ψυχῆς, ἐνώπιον μαρτύρομαι Κυρίου, πλην ὁ καιρὸς ὡς ὅποιαι, λήγουσι γὰρ οἱ στίχοι, καθὼς ὁ Παῦλος εἶρηκε, τὰ στόμα τοῦ Κυρίου, πρὸς Ἐφεσίους ἀποπλεῖν ἐκ τῆς Μιλήτου μέλλων, εἰπεῖν σοι γοῦν, ὃ πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ἐκεῖνος θέλω· ὅτι ἐγὼ παντάπασιν ὁθῶς ἐκ σοῦ, τέκνον· οὐδὲν γὰρ ὅπερ ἔμαθον ποσῶς ὑπεστεῖλαμην, ὦν εἶδον, ὦν ἐκ τῆς Γραφῆς ἀκούσας ἐδιδάχθην, ὃ μὴ τρανῶς ὑπέδειξα καθόπερ ἐνεχώρει, ὡς ὁ καιρὸς ἐδίδου μοι τῆς ἐξορίας ταύτης, τῆς ἐκταθείσης μοι μακράν· ἔξ γὰρ ἰδοῦ μοι χρόνοι ἤδη ἐπληρώθησαν, ἐξ οὗ πάσης γραφῆς ἐενοῦμαι. Ἄ γοῦν εἰς μνήμην ἔσωζον, ὅπερ εἰς νοῦν κατεῖχαν, ἀπαντα παρεδήλωσα τῇ σῇ θεοφιλίᾳ.

Ἀναπτύσσων ἀλλαχοῦ τὸ πολυφελές τῆς Μετανοίας, γράφει:

«Σημεῖον μετανοίας δὲ τῆς μεμερινημένης πάντων δεινῶν καὶ πειρασμῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων ἐκ νοητῶν, ἐξ αἰσθητῶν αἰτίων συμβαινόντων, αἵτις κρίνουν ἐαυτοὺς, ἢ τί καὶ πλεόν τούτων... Τὰ τῆς ἐξαγορείας, ἀργολογία πέφυκε τῆς μετανοίας δίχα... Γίνωσκε λίαν ἀκριβῶς, καὶ σύνεες ὅτι δίχα παντοίας ὄντως προσοχῆς, αἰσθησεως ἀπάσης, κἂν σοι δοκῇ μετανοεῖν, μὴ πλανηθῇς, ἐψεύσῃς. Ἰσθὶ δὲ πάνυ τι καλῶς καὶ τοῦτο μοι τὸ ρῆμα· ἂν, ἀληθῶς μετανοῇς, ἐκ πάντων χλευασθῇς, τῶν καθ' ἡμᾶς τῆς γενεᾶς τῆς οὔσης ἐν ἐσχάτοις· καὶ τοῦτο σοι τεκμήριον τῆς ὄντως μετανοίας, καὶ βασιλείας πρόξενον, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον.

Εἰς ἄλλο σημεῖον τοῦ ἔργου του, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς περὶ τὸν Βέκκον προδότας, γράφει:

«Πάντες ὁμοῦ κομπάζοντες καὶ μᾶλλον οἱ ποιμένες,

αίρέσεως φανείσης δὲ τὴν γῆν ἐπικρατούσης, ὑπέκυψαν, καὶ τοὺς λοιποὺς ὠθοῦσι ὑποκύπτειν καὶ φέρειν ἐκβιάζονται τοὺς ἀντιπρατταμένους, παρυποκλέπτοντες αὐτοὺς ρητορικαῖς ἀπάταις

... τοὺς δὲ λοιποὺς τυραννικῶς καὶ μετὰ πλείστης βίας καταναγκάζουσιν αὐτῶν ἀντίθεσθαι τῇ πράξει καὶ τοῦ Θεοῦ χωρίζουσι, βαβαὶ τῆς ἐπηρείας! οἱ πάντες ἤχρειώθησαν, ἐξέκλιναν οἱ πάντες· οὐκ ἔστι τις θεοφιλής, ἕως ἐνός οὐκ ἔστι πάντες ὁμοῦ σφαδάζουσι κατὰ τῆς ἀληθείας.

Τί θὰ ἔγραφε, ἐὰν ἔζη σήμερον ὁ ἅγιος πατήρ, καὶ ἔδλεπε τοὺς προκαθημένους τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ δέχωνται «ὡς σεδάσμιον ἀδελφόν» τὸν ἀρχηγὸν τοῦ «στρεβλοῦ δόγματος», τὸν πεπτωκότα πάπα τῆς Ρώμης, τοὺς δὲ χοροὺς τῶν ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν, μετὰ τοῦ τάγματος, φεῦ, τῶν μοναζόντων (πλὴν μιᾶς, δόξα τῷ Θεῷ, μικρᾶς μειονότητος, ἐχομένης στερρῶς τῶν ἱ. παραδόσεων) ν ἂ σ ι ω π ο ὕ ν ἐνώπιον τῆς ἀνωτέρω προδοσίας, ἐπαναπαυόμενοι εἰς τὰ κηρύγματα τῶν περὶ μετανοίας καὶ ἐξαμολογήσεως; Διὰ τὴν πεισιμῶνως θέλουν ν' ἄγνοοῦν δι:

«τοῦ καταγγέλλειν ἅσαι θεομοὺς εὐαγγελίον, καὶ τοῦ διδάσκειν λογικῶς τὰς προσταγὰς τοῦ κτῆ (σου, κατὰ πολὺ λαμπρότερον, σεμνότερον καὶ κρεῖττον, τὸ περικλείεσθαι φρουραῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ δεσμοῖς προσομιλεῖν ὑπὲρ αὐτῆς παντοίοις; (Ἀλφαβητ.)

Εἶθε αἱ εὐχαὶ τοῦ ἁγίου Μελετίου καὶ πάντων τῶν ὁμολογητῶν, νὰ μᾶς ἀξιώσουν νὰ ἴδωμεν συντόμως μιμητὰς τῆς πολιτείας των, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἰδία σώματος, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀ π ὁ γ τ ο ς ἀπὸ τὸ προσκλητήριον τῆς ἁγίας ὁμολογίας...

Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ...

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἐπληροφορήθημεν τὴν δημιουργίαν καὶ νέας συνόδου Παλαισημερολογιτῶν ὑπὸ τὸν Σεβ. κ. Κάλλιστον! Καί τοι γνωρίζομεν καλῶς διὰ τὴν λ ἱ α ν κ α κ ὠ ς ὁ ἀρχ)πος κ. Αὐξέντιος μετὰ τοῦ Σεβ. κ. Γεροντίου διοικοῦσαν τὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ, ὁδηγήσαντες αὐτὴν εἰς τελείαν διάλυσιν, ἐν τούτοις, φρονούμεν, διὰ τὸν τρόπον ἀντιδράσεως τῶν δικαίως διαμαρτυρηθέντων δὲν ἦτο ὁ ἀρμόδιος. Γράφομεν τοῦτο, διότι θὰ ἠδύναντο κάλλιστα οἱ ἀντιδράσαντες ἀρχιμανδρίται νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τῶν τεσσάρων γνωστῶν ἐπισκόπων, τοὺς ὁποίους ἀπὸ καιρὸν ἔχουν θέσει «ἐκτὸς μάχης» οἱ

ἀντικανονικῶς καὶ ἀπερισκέπτως διοικούντες τὰ τῆς Κάνιγγος 32. Ἐπειδὴ καὶ πάλιν, ὡς γίνεται συνήθως, τό... θύμα θὰ εἶναι ὁ λαὸς καὶ ἡ κατὰ πάντα σεπτὴ ἰδεολογία του, θὰ ἀναμένωμεν νὰ ἴδωμεν τί τὸ καλὸν λίτερον θὰ προσφέρῃ ἢ νὰ αὐτὴ σύνοδος πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ καταπροδοθέντος γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ, ἔστω καὶ ἀπὸ τὰς προγραμματικὰς αὐτῆς δηλώσεις, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀξιολογήσωμεν δεόντως «τὴν τόλμαν» τοῦ ἐγχειρήματος ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ.

Καὶ ἐναντίον τοῦ ἁγίου Νεκταρίου!

Κατωτέρω παραθέτομεν τιμῆμα ἐπιστολῆς τοῦ γνωστοῦ προηγουμένου κ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου, ἀποσταλείσης πρὸς τὴν ἐπίσης γνωστὴν ἡγουμένην τῆς Κοζάνης Μαγδαληνὴν Μοναχὴν. Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Γαβριήλ, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ, ἀ π ο ρ ρ ἱ π τ ε ἰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, συμφωνῶν μὲ τὰ ἀγιογραφικὰ λιβελλογραφήματα τῆς ἡγουμένης!

«...Ἐπίσης σὲ πληροφορῶ διὰ τὸ Θεόκλητος ἐτοιμάζει λίβελλον ἐναντίον σου καὶ μὲ ρωτᾷ κάθε λίγο, πότε συνέστη τὸ Μοναστήρι, πόσων ἐτῶν ἦσαν ὅταν ἀνέλαβες ἡγουμένην, πότε σὰς ἔκειραν κ.λ.π....

» Ἴσως θὰ τονίζῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον σου, ἀλλ' ὅλοι γνωρίζουν διὰ ἐπ' αὐτοῦ ἢ Ἐ κ κ λ σ ἱ α ἔ π ε σ ε θ ὡ μ α τοῦ ψευδοζηλωτοῦ Θεοδωρήτου.

Μὲ πατρικὴ ἀγάπη
Γαβριήλ.

3-3-1978

Τί ἔχουν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω νὰ εἶπουν οἱ συντάκται τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὑδρας κ. Ἱερόθεος;

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει ὁδὸς τοῦ γένους τῶν θροτῶν
σύ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, κραταίε, ζωαρχικῇ παλάμῃ τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάρει, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῇ, Σῶτερ, γεγονῶς νεκρῶν πρῶτοκοκος.

Μὴ ἐποδύρου μου, μήτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ
ὄν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπαρᾶς συνέλαβες υἱόν
ἀναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι
καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ ἀπαύστως ὡς Θεός,
τούς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε μεγαλύνοντας.

Υπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ) νοις Ἀλληλογραφίας: Περιοδικὸν «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ»,
Καψάλα — Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖον: «Ἡ Συνεργατικὴ» ο.ε., Τσιμισκῇ 13 — Ἀθήναι — Τηλ. 3625 859